

Afregning med lange Aaremaal, indtil 20 Aar tilbage i Tiden, noget som jo giver megen Ulejlighed, idet der skal føres Bevis, Tingsvidner o. s. v. derfor. Men selv denne Tilbagebetaling af den erlagte Skat er ogsaa i mine Tanker kun idet vel begrundet. Det forekommer mig at være det naturlige, at, hvor det gælder om at anvende Bestemmelser til Fordel for ubemidlede, Begunstigelse og fritagelse for de almindelige Regler er det i sin Orden, at det først sker, naar de vedkommende have meldt, at de formentlig høre ind under den Kategori, hvem Begunstigelse tilkommer. Det forekommer mig at være i og for sig rigtig, og det forekommer mig, at det vilde være ønskeligt at sætte en Stopper for den ad administrativ Vej indførte Praksis, at Folk kunne komme lang Tid efter og melde, at de Vælgere, de have behøvet for lang Tid tilbage, være saaledes, at de kunde kræve Frihed for Bygningsafgift. Denne § 3 anbefaler jeg særlig til Tingets Velvilje og Vedtagelse. Jeg skal for Djebliffet ikke udtale mig mere om Lovforslaget, idet jeg antager, at min ærede Kollega vil gøre det ærede Ting Rede for Indholdet af § 1 og Motiverne til, at han for sit Vedkommende kunde gaa ind paa Affattelsen af den, som den nu er.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Goss): Dette Forslags § 1 indeholder en ikke ubetydelig Udvidelse af den Afgiftsfrihed, som den tidligere Lovgivning har tilstaaet forskellige Bygninger og Lokaler af Hensyn til det Dømed, hvori de benyttes, der er Forhold, der høre under Kirke- og Undervisningsministeriet, og om hvilke man derfor med Rette kan forlange, at jeg skal udtale mig. Det er to Dømed, der er Tale om i § 1. Det ene er det religiøse Dømed. Udvidelsen her er ret betydelig. For Tiden er det Folkekirken, derunder de anerkendte Valgmenigheders Kirkebygninger, der ere fritagne, men f. Eks. ikke de saakaldte Missionshuse, som ere opstaaede rundt omkring, dernæst er der enkelte Kirkebygninger eller enkelte Bygninger for religiøse Dømed, som tilhøre og benyttes af anerkendte Trossamfund, som ere fritagne, men det er ikke almindelig Regel, endelig er der ogsaa enkelte Tilfælde, hvor ikke anerkendte Trossamfunds Kirkebygninger ere fritagne. Naar man nu skulde udvide af Hensyn til Dømedet den Bygningsafgiftsfrihed, som paa dette Omraade har været indbrømt tidligere, vilde jeg egentlig have foretrukket, at man havde holdt sig inden for en snævrere Grænse end den her fore-

slaaede, saaledes at Afgiftsfriheden kun tilkom de Bygninger og Lokaler, som benyttes til Kirker eller religiøse Forsamlinger enten af Folkekirken eller af anerkendte Trossamfund, ifølge det Synspunkt, at der i denne Begunstigelse lige over for den bestaaende Lovgivning, ligger en Anerkendelse af det vedkommende Trossamfund, og ved Spørgsmaalet om, hvilket Trossamfund der skal have Anerkendelse, er der jo givet en Grænse. Lovforslaget er imidlertid indbragt ad privat Vej, og det nedsatte Udvalg mente ikke at burde blive staaende ved denne Grænse; denne Grænse vilde have holdt uden for de saakaldte Frimenigheder eller ikke anerkendte Valgmenigheder, alle Valgmenigheder, der ikke vilde indordne sig under Folkekirken, og forskellige andre Trossamfund; jeg tror egentlig ikke, der er Tale om andre saadanne særegne Samfund, der ikke allerede have Anerkendelse end det irvingianske og det baptistiske Samfund. Det Synspunkt, som man derved lægger til Grund, er det, at der i denne Afgiftsfrihed ikke skal ligge nogen ny Anerkendelse, og at den derfor heller ikke skal være betinget af, at en saadan Anerkendelse er udt fra Statens Side. Synspunktet er det, at ethvert Samfund, der grundlovmæssigt bestaar, d. v. s. som opfylder de Betingelser, Grundloven stiller, hvilket altsaa intet læres eller foretages, som strider mod Sædeligheden eller den offentlige Orden bør have denne Afgiftsfrihed af Hensyn til dets Dømed. Dette Standpunkt har jeg ikke kunnet sige var absolut uberettiget, og jeg har derfor ikke ment, at der var tilstrækkelig Grund til at modsætte mig denne Udvidelse, da jeg for mit Vedkommende — skønt jeg derom intet ved som Kultusminister — om de ikke anerkendte Trossamfund, som nu for Tiden bestaar her i Landet, intet ved, der skulde kunne udelukke dem fra en saadan Begunstigelse, naar man først gaar ud fra, at Begunstigelse har gives til de grundlovmæssigt bestaaende Trossamfund. Jeg har derfor ikke ment at burde modsætte mig, at man vedtog Udvidelsen i denne Udstrækning.

Hvad det andet Dømed angaar, som der er Tale om i § 1, er det jo et ganske naturligt og fuldtberettiget Supplement til, hvad vi allerede have, nemlig Døvelshuse. Altsaa i Sighed med Døvelshuse, hvor den regelmæssige Uddannelse af Ungdommen nu foregaar, indtager man her Forsamlingshuse, som benyttes i aandeligt ophjælpende eller aandeligt dækkende Dømed, og dette betragter jeg som et meget naturligt Supplement til, hvad der ved den bestaaende